

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ**APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-lor****C. G. DISSESCU****V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY****SILIU RĂDULESCU**
PRIM-REDACTOR**REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA**
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3**B. P. RĂDULESCU**
REDACTOR-ADMINISTRATOR**Eugen Petit. — Magistratura.****Legea Avocaților. — O complectare.****Jurisprudența Română. — Inalta Curte de Casație și Justiție, secția I. — Avocat. — Mandat. — Scrisoare subsemnată privată.**

(N. D. Cristescu cu Elena Niculescu).

Curtea de Apel din București, secția III. — Avocați. — Apel. — Procură subsemnată privată.

(Mihail Plati cu C. I. Săndulescu).

Trib. Ilfov secția I civ. cor. — Avocat. — Ultragiu. — Lovire. — Penalitate. — Adnotație de d-l N. Polizu-Micșunești.

(Vasiliu Bolnavu cu S. Rosental, Ministerul Public și Baroul Capitalei, parte civilă).

Trib. Ilfov. secția II com. — Gaj. — Instrăinare. — Nulitate. — Clauze contra ordinii publice.

(Abi Ornstein cu Soc. Anonimă Progresul Agricol și alții,

MAGISTRATURA

MOTTO: „Cea mai frumoasă funcțiune a omenirii, este de a împărți justiția“.

Cu aceste cuvinte, scrise odinioară de Voltaire, începe capitolul de omagii închinat magistraturii, din lucrarea fostului decan al baroului din Paris, d. Henri Robert, intitulată „L'avocat”, ultima operă care a deschis — acum de curând — drumul autorului la Academia franceză.

Vorbînd de magistraturii vechiului regim, cari după Saint-Simon, „nu țineau la nimic mai mult decât la onoare și la justiție”, și cari — pe de-asupra — se bucurau de toate avantajele: nobleță, avere, influență, onoruri, considerațiune și independență, noul academician pătrunde și explică înțelesul plin și adânc al formulei „nobleța de robă”, care este astăzi lipsită de rost. Dar se grăbește să adauge:

„Magistratura noastră contemporană nu a demeritat și practică acelaș cult al onoarei și al dreptății, care o caracterizau odinioară”.

„Mai sunt încă judecători în Franța, demni descendenți ai magistraturilor din vechile noastre parlamente. Dar vai! pe cât soarta, cele mai adeseori, le este de ingrată și puțin demnă de meritele lor”.

Atât de precară, din punct de vedere material, a devenit soarta magistraturilor în țara, care odinioară își făcea un punct de onoare din considerațiunea ce accorda judecătorilor, încât la concursurile de admitere în carieră se prezintă astăzi mai puțini candidați decât sunt locuri vacante.

În Franța, ca și la noi „un magistrat care nu are avere personală și care pentru a trăi el și familia lui este redus la slăbul său salariu, trebuind să-și țese și rangul — înțelegându-se prin aceasta numai să salveze aparențele cele mai esențiale — se găsește încă actualmente, cu toată ultima urcare a salariilor în situația cea mai critică și în lipsa cea mai supărătoare”.

Și autorul urmează:

„Ori, gândiți-vă că acești magistrați țin în mâinile lor soarta litigiilor relative la averi mari. Onoarea și considerațiunea familiilor celor mai puternice, depind uneori de considerentele deciziunilor lor. Ei dispun, prin judecata lor de bogății imense. Și ei au totuși abia cu ce trăi”.

Pentru a concretiza mai bine aceste considerațiuni generale, celebrul avocat din Paris, citează o întâmplare pe care i-a povestit-o colegul său dela baroul din Bruxela, decanul Théodor. La acesta venise niște bogătași americani, cari aveau înaintea instanțelor franceze un litigiu de mai multe milioane, ceia ce explica stăruința ce puneau pe lângă avocatul lor pentru a-l face să întrebuițeze toate mijloacele de succes. Unul dintre dânsii „om de afaceri pozitiv și practic, dacă nu delicat” pusé chesțiunea limpede, întrebând ce salarii primesc magistrații cari aveau să-i judece. Fără a-și închipui motivul întrebării, avocatul arată cifra medesă, care „acestor suflete americane li se păru atât de n. bun derizorie, încât toți în corau conchis imediat că ar fi foarte ușor, în schimbul unui mic sacrificiu, să-și asigure profitabila complezentă a unor bieți judecători atât de prost retribuți”.

Cu mare greutate avocatul surprins a putut convinge clienții săi că „vechile noastre conștiințe europene aveau încă slăbiciunea de a nu concepe viața în acelaș mod practic ca și tinerele lor poște din Lumea-nouă, și că un demers în felul aceluia pe care îl puneau la cale, pe lângă că le va atrage tot soiul de neplăceri, nu va avea în nici un caz efectele fericele la cari ei se gândesc”.

* * *

Concluzia? Este evidentă.

Magistratura trebuie pusă la adăpost de orice tentații, de orice bănueli chiar și aceasta, în prim rând, pentru interesul justițiabililor.

Ne reamintim cazul, prin 1900, al unui procuror din Montargis (departamentul Loirei), prins în flagrant delict de șantaj asupra unui prieten personal, în contra

căruia Parchetul primise un denunț care-l implica într-o afacere de moravuri. Deși faptul s'a petrecut în țara unde magistratura este aureolată de cea mai veche și frumoasă tradiție, nu s'a găsit nimeni să generalizeze. Expresiunea lui Virgiliu: „*ab uno disce omnes*” a rămas în gura lui Eneu și nu a trecut prin cerneala nici unui condei. E drept că presa regalistă, care în mod obișnuit acuză guvernul Republicei chiar și de cataclismele naturei, a găsit și atunci prilejul să întindă arcul. Lucrul era de așteptat, scriau acele ziare, dela o magistratură plină de oameni nevoiași (envahie par des besogneux).

Acum în urmă, în timpul marelui război, primul președinte al Curței de apel din Paris, Ferdinand Monier, a fost destituit pentru relațiuni interesate cu spionul Bolo-Pacha, condamnat la moarte și executat. Cazul este relevat de Léon Daudet în *L'hécatombe* și se știe că acest fruntaș polemist al mișcării monarhiste are multe motive să nu vadă cu ochi buni pe judecătorii Republicei.

Nimeni însă nu a generalizat.

D-l Henri Robert trece sub tăcere aceste cazuri rare și am văzut mai sus, cu ce cuvinte mișcătoare și cu ce cald respect vorbește de colegii săi de dincolo de bară, îmbrățișind cauza lor demnă și dreaptă, fără umbra unei intențiuni de umilință. De ambele părți a barei, înțelegerea e deplină spre binele tuturor. Ce frumos exemplu!

Un mare patriot, a cărui inimă a fost zdrobită prea timpuriu de emoțiile războiului la început nenorocit, și care a avut totuși fericirea să vadă înainte de a închide ochii răsărind soarele victoriei peste România reîntregită, credea că bala de sânge inerentă oricărui război, ne va curăți sufletele și inobila caracterul. El s'a înșelat însă în mare parte, căci dacă într'adevăr sufletele acelor căzuți pe câmpul de bătaie s'au purificat și înălțat, cei rămași au dovedit că sunt departe de a merita sacrificiul. Societatea de după război și-a pierdut cu desăvârșire cumpătul. Moravurile libertine dela spatele frontului, cu corolarul lor, lipsa de orice scrupul în alegerea mijloacelor de a câștiga mulți bani, au căpătat dreptul de cetățenie în morala curentă. Valorile sociale s'au tulburat într'atât, încât drojdia s'a amestecat de nu mai poți deosebi pe cei buni de cei răi. Munca intelectuală, care face nobleța și onoarea unei națiuni, s'a depreciat cu totul.

Și în valorile acestea nervos agitate de poftă, ură și nevoi nesănătoase, o singură categorie de funcționari rămăsese nesdruncinată. Deviza corabiei în care pe furtună plutea justiția senină, putea fi cea a orașului — lumină: *fluctuat nec mergitur*; cărmacii ei îndrumau rătăciții pe calea cea bună.

Era firesc, ca guvernele cari s'au succedat dela război, să-și facă o datorie față de țară, prin grija de a asigura magistraților o situație care să-i puie în afară de orice grijă față de ei înșiși, și la adăpost de orice bănuială față de alții.

Cedant arma togae.

Și totuși, dacă toți s'au gândit în mod aparent la aceasta, foarte puțini au luat măsuri efective. Afară de ultimul spor din anul trecut, toate celelalte au fost derizorii. Starea precară a magistraților a servit multora spre a-i umili cu fățarnice compătimiri. Veșnic același *leit motiv*: nu sunt bani. Un funcționar care-și

consacră Siatului întreaga lui activitate, trebuie să primească în schimb suma necesară pentru ca să se poată întreține cu familia lui. Sistemul contrar duce la un adevărat dezastru moral. Stăpânul care nu-și hrănește slujitorii, este provocatorul delictelor pe care aceștia le săvârșesc, pentru ca din produsul lor să-și poată satisface necesitățile elementare inerente vieții. Și faptul e cu atât mai grav cu cât e vorba de funcționari specializați în carieră, pentru cari cea mai mare durere ar fi să-și câștige astfel existența. Față de aceștia, se exercită o adevărată (întrebuințăm un eufemism) constrângere morală.

Încă din anul 1919, răul a fost observat. Într'un articol intitulat „Dreptatea”, directorul ziarului *Universul*, vechi magistrat, devenit mai în urmă ministru al Justiției, semnala pericolul social de a lăsa magistratura să se sbată în nevoi. De asemenea, tot pe atunci, un alt viitor ministru, d-l Gr. Trancu-Iași, a atras — prin presă — atențiunea asupra acestei chestiuni.

Ce păcat că oamenii cu bune intențiuni, nu au uneori tăria sufletească de a-și impune voința, atunci când sunt chemați să ocupe înalte situațiuni în Stat.

În August 1919, am trimis și noi un articol ziarului *Universul* (No. 260 din 14 August) cu titlul destul de sugestiv: „*Justiția veghează, dar oscilează...*”, în care arătam — cu exemple în sprijin, — că magistrații se clatină sub povara nevoilor materiale, încheind astfel:

„Dați-ne liniștea sufletească și prestigiul necesar cât mai este timp, și ne vom face datoria, găsind răului (de care este atinsă societatea) destule remedii în textele codului penal. Magistrații nu trebuie să oscileze sub povara nevoilor materiale și a tentațiilor unei societăți care și-a pierdut cumpătul. Să nu se uite că dacă justiția se clatină, națiunea nu e departe de prăbușire...”

Credem că aceste cuvinte pot servi drept concluzie logică și la rândurile de față.

E bine ca ministrul să fie un bun chirurg; cangrena trebuie curățită repede și fără nici o crățare. Dar atât nu este de ajuns. Trebuie imunizat restul organismului de contaminarea răului. Este o chestiune de moralitate și de dreptate socială, ca o națiune să asigure existența — măcar cea strict necesară — judecătorilor săi.

Aceasta însă nu se face cu 10, 20, sau 30 %, nici cu curbe savante rectificcate sau nerectificate. Este ridicol ca un magistrat care își consacră întreaga existență, sleindu-și puterile lui fizice și intelectuale pentru a păzi averea și garanta onoarea concetățenilor săi, să fie silit să trăiască în privațiuni de tot soiul.

Să se cerceteze prețul chiriilor și mercurialele camerilor de comerț — pentru hrană și îmbrăcămintă, — spre a se calcula în mod practic costul întreținerii unei persoane. Totalul să se înmulțească cu numărul membrilor din familie, pe cari magistratul are datoria de a-i susține cu munca lui.

Rezultatul trebuie să reprezinte salariul.

Sunt mulți oameni cinstiți în țara noastră; martiri însă mult mai puțini. Justiția nu trebuie și nu poate să conteze decât pe cei dintâi. Altminteri, greșește.

Eugen Petit

15 Februarie 1923

Consilier al Curței de apel din Iași

O COMPLECTARE

D-l I. Manu, Președinte la Curtea de apel, în complectarea articolului său din numărul nostru dela 10 Februarie, ne trimete spre publicare următorul extras din statutul sindicatului unui barou din circumscripția acestei curți pentru actele de notariat, constituit prin decizia No. 81 din 23 Decembrie 1923, similar cu cel din alte centre :

Scopul sindicatului, spune art. 2 este „să înlăture cât mai radical concurența nelegală a onorariilor derizorii și să asigure membrilor ce-l compun printr'un tarif minimal o mai justă răsplată a muncii”.

„Nu este îngăduit, spune art. 10 din statut, nici unui avocat să semneze vreun act sau să ateste identitatea din complezență ; avocatul care va fi călcat această dispoziție va fi trimis înaintea consiliului de disciplină spre a fi pedepsit și va fi obligat să plătească în întregime taxă tarifară pentru acel act, cu pierderea dreptului de a i se da partea de 50% din onorarii.

Extras din tariful *minimal* al sindicatului :

I. Vânzări, schimburi, partaje, asociații, creanțe, cesiuni, ipotece, închirieri și arendări, precum și tranzacții cu valori în bani :

Până la	500 Lei val.	onorar minim.	Lei	200
Dela 1000—2000	„	„	„	300
„ 2000—3000	„	„	„	400
„ 3000—4000	„	„	„	500
„ 4000—5000	„	„	„	650
„ 5000—6000	„	„	„	800
„ 6000—8000	„	„	„	900
„ 8000—10000	„	„	„	1000
„ 10000—50000	„	„	„	10%
„ 50000 în sus	„	„	„	5000

cu adaos de lei 300 de fiecare 10.000 lei sau fracțiune în plus.

Acest tarif prezintă particularitatea că este progresiv în sens invers. Țăranul care vinde un pogon cu 10.000 lei va plăti 1000 lei impozitul baroului, afară de taxele către Stat. Moșia de 100 hectare este taxată de barou pentru contrasemnarea actului de vânzare, la un preț de vânzare de două milioane, numai cu ceva peste 60.000 lei în loc de 2100.000 lei.

II. Acte dotale.

Până la 10.000 lei, onorar minimal lei 100). Urmează o scară ascendentă.

III. Testamente și adopțiuni.

Onorar minimum lei 500. Decanul fixează onorarul pentru cele mai însemnate. (Testatorul muribund va putea să moară în pace până ce se pronunț decanul asupra onorarului).

Din onorariile minimale fixate prin tabloul tarifar se lasă avocatului care a semnat actul 50%, iar restul se împarte la sfârșitul lunii în mod egal între toți avocații din barou !

Fără comentariu. De remarcat că cele mai sus arătate nu constituie nimic contrar legii avocaților, ci sunt numai desvoltarea ei.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secția I

Audiența dela 7 Noembrie 1923

Președinția D-lui Gh. Ștefănescu, consilier

Niculae D. Cristescu cu Elena G. Niculescu.

AVOCAT.—SCRISOARE SUBSEMNĂTURĂ PRIVATĂ—DACĂ ȘI CÂND CONSTITUE ELEMENTELE UNUI MANDAT.—ART. 36 LEGEA AVOCATILOR.

AVOCAT.—SCRISOARE DE ÎMPUTERNICIRE.—ELEMENTELE MANDATULUI.—SUVERANA APECIERE A INSTANTELOR DE FOND.—ART. 36 DIN LEGEA AVOCATILOR.

1. Cu toate că potrivit art. 36 din legea pentru organizarea și unificarea corpului de avocați, avocații pot reprezenta în justiție pe clienții lor, chiar și pe baza unei procuri subsemnătură privată, certificată de dânsii, totuși prin aceste dispozițiuni nu s'a derogat cu nimic dela dispozițiunile dreptului comun cu privire la condițiunile pe care trebuie să le îndeplinească un act pentru a avea caracterul unei procuri, ast-fel că împuternicirea dată avocatului printr'o scrisoare subsemnătură privată, trebuie pentru a avea caracterul unei procuri să cuprindă numele și pronumele părților, domiciliul lor, obiectul mandatului și drepturile conferite avocatului.

2. Chestiunea de a se ști dacă scrisoarea dată unui avocat conform art. 36 din lege cuprinde sau nu elementele unui mandat este lăsată la suverana apreciere a instanțelor de fond.

No. 1101.—Respins recursul făcut de Nicolae D. Cristescu contra sentinței No. 234/923 a Trib. Teleorman s. II dată în proces cu Elena G. Niculescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier I. Ionescu-Dolj. S'au ascultat d-nii avocați Grăia Pănescu pentru recurent și M. Constantinescu pentru intimată.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Nicolae D. Cristescu, contra sentinței No. 812 din 1923 a Trib. Teleorman, s. II, dată în proces cu Elena G. Niculescu, pentru reziliere de contract și evacuare.

Văzând motivul I de casare, formulat pe exces de putere și violarea art. 36 l. avocaților, întrucât Tribunalul decide, că o scrisoare făcută conform art. 36, nu este valabilă pentru că avocatul căruia i-a fost dată de împrișinat, să-l reprezinte în instanță și considerându-l lipsă, îi respinge apelul ca nesustținut.

Având în vedere sentința supusă recursului, din care rezultă, că recurentul, fiind obligat la jud. ocol. rural din Roșiorii de Vede la evacuarea prăvăliei ce o deține cu chirie dela autorul intimății și atacând cu apel Cartea de judecată, Tribunalul i-a respins ca nesustținut apelul.

Că, pentru a da această soluțiune pricinii, instanța de fond constată în fapt și motivează, că scrisoarea dela 18 Mai 1923, cu care St. Ștefănescu, avocat al re-

curentului s'a prezentat în instanță spre a-i apăra interesele, nu are caracterul unei procuri, întrucât, deși într'ansa se vorbește și de procesul în chestiune, nu se precizează drepturile conferite avocatului, iar pe de altă parte acea scrisoare nu este certificată de avocat și nici timbrată.

Având în vedere că, prin primul motiv de recurs se invoacă exces de putere și violarea art. 36 din legea avocaților, pentru că Tribunalul n'a ținut seamă, că acest text de lege, dă drept avocaților de a reprezenta în justiție pe impricinați pe baza unei simple scrisori, a cărei semnătură ei au competența a o legaliza, chiar în instanță, legalizare pentru care legea nu cere nici un timbru.

Considerând că, dacă este adevărat, că potrivit art. 36 din legea pentru organizarea și unificarea corpului de avocați din 1923, avocații pot reprezenta în justiție pe clienții lor și apăra interesele acestora, chiar pe baza unei procuri sub semnătură privată și certificată de dânsii, nu este însă mai puțin adevărat, că legea Corpului de avocați nederogând la dispozițiunile dreptului comun cu privire la condițiunile, pe care trebuie să le îndeplinească un act, pentru a avea caracterul unei procuri, urmează că o asemenea împuternicire, pe care legea permite a fi dată chiar printr'o scrisoare adresată avocatului, trebuie să cuprindă numele și pronumele părților, domiciliul lor, obiectul mandatului, drepturile conferite avocatului, pentru că numai în acest mod partea protivnică poate să cunoască și ea întinderea și limitele puterii mandatului, evitându-se abuzurile ce se pot face și care o pot prejudicia.

Considerând că, chestiunea de a se ști dacă scrisoarea dată unui avocat cuprinde sau nu aceste date, singurele care pot conferi caracterul sus arătat, este o chestiune de fapt de atributul instanței de fond.

Că, în speță, Tribunalul, din analiza cuprinsului scrisoarei, invocată de reprezentantul recurentului stabilind, că ea nu poate avea caracterul unei procuri și constatarea această nefiind motivată și neatacată de recurent pentru denaturarea acestui cuprins, urmează, că rămâne pe deplin stabilit, că această scrisoare, independent de chestiunea legalizării și a rețimbrării ei, nu poate conferi avocatului St. Ștefănescu dreptul de a-l reprezenta pe recurent în justiție, astfel că motivul de casare devenind nefundat, cată a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

Secția III

Audiința de la 22 Noembrie 1923

Președinția D-lui I. Coandă, Consilier

Mihail Plati cu C. I. Săndulescu

AVOCAȚII APEL.—ALĂTURAREA COPIEI PE PĂ PROCURĂ.—PROCURĂ SUB SEMNATURĂ PRIVATĂ.—DACĂ POATE AVEA DATA CERTĂ PRIN SIMPLA AFIRMARE A AVOCATULUI DE EXISTENȚA EI.—ART. 36 DIN LEGEA AVOCAȚILOR.—ART. 316 PR. CIVILĂ.

Dispozițiunile art. 36 din noua lege a corpului de avocați potrivit cărora procura chiar

sub-semnătură privată acordă avocatului dreptul de a lua ori ce măsuri, nu modifică întru nimic dispozițiunile art. 316 pr. civilă, care cere ca procura să fie alăturată la apelul făcut de avocatul împuternicit.

Astfel că e nul apelul dacă nu se face dovada că avocatul care l-a făcut avea mandat în acel moment, afirmarea avocatului de existența procurii neputând investi actul cu dată certă, spre a face dovada existenței mandatului în momentul introducerii apelului.

No. 344. — Admis incidentul de inadmisibilitatea apelului ca rău introdus, ridicat de intimatul C. I. Săndulescu în apelul făcut de Mihail Plati.

S'au ascultat D-nii avocați Juvenal Bărdescu și Const. Bercuș pentru apelant și intimatul D. I. Săndulescu în persoană.

Curtea,

Având în vedere incidentul ridicat de intimatul C. I. Săndulescu de a se respinge ca neregulat introdus apelul făcut de Mihail Plati contra sentinței civile No. 891/923 a tribunalului Ilfov, Secția I. civ. cor.

Având în vedere că în sprijinul incidentului ridicat intimatul arată că d-l avocat Juvenal Bărdescu, care a introdus apelul, de și a semnat apelul ca procurator, dânsul n'a alăturat la petițiunea de apel procura și ca atare apelul este inexistent.

Având în vedere că apelantul obiectează că conform legii avocaților, azi în vigoare, avocatul are latitudinea pe baza unei simple scrisori emanată dela clientul său să ia orice măsuri cu caracter judiciar sau procedural, chiar dacă nu se indică în mod special toate drepturile.

Considerând că este incontestabil că noua lege pentru organizarea Corpului de avocați permite avocatului să ia orice măsuri cu caracter judiciar sau procedural în favoarea clientului său pe baza unei procuri chiar sub semnătură privată, însă nu este mai puțin adevărat că procura chiar sub semnătură privată și fără dată certă, însă certificată de avocat, trebuie depusă odată cu introducerea apelului, cum cere art. 316 proc. civilă ale cărui dispozițiuni nu sunt abrogate prin legea avocaților;

Considerând că în fapt se constată d'n deciziunea civilă a acestei Curți No. 312 bis din 6 Noembrie 1923 că d-l avocat I. Bărdescu a depus procura deabia în ziua de 6 Noembrie 1923, așa că este neîndoios că la data introducerii apelului (20 Octombrie 1923) dânsul n'avea mandat să introducă acest apel.

Considerând că s'a susținut de d-l avocat Bercuș că colegul d-sale Bărdescu a avut procură în regulă în momentul introducerii apelului și că dânsul poate să dea dată certă procurii;

Considerând că afirmarea avocatului despre existența unui act nu este de natură a face convingerei justiției, ci trebuie să se înfățișeze acel act, iar afirmarea că avocatul poate investi actul cu dată certă, nu este sprijinită pe nici un text de lege și deci avocatul nu poate avea mai multe drepturi decât acelea ce-i sunt conferite lui prin lege.

Că, dacă art. 36 din noua lege a avocaților spune: că procura dată chiar sub semnătură privată fi acordă

dreptul de a lua orice măsuri, însă aceasta bine înțeles că numai dela înfățișarea procurii curg acele drepturi, iar nu cu efect retroactiv.

Că, așa fiind, incidentul este fundat și ca să a fi admis, iar apelul urmează a fi respins ca neregulat introdus.

Pentru aceste motive, admite incidentul și respinge că rău introdus apelul.

Semnați : I. Coandă, Sp. Popescu, I. Botez.

TRIBUNALUL ILFOV S. I civ. corec.

Audiența dela 2 Februarie 1924

Președenția D-lui L. Davidoglu, prim-președinte

Const N. Vasiliu Bolnavu cu S. Rosental și Ministerul Public.

AVOCAT. — EXERCIȚIUL PROFESIUNII. — ULTRACIU. — ASIMILARE CU FUNCȚIONARUL PUBLIC. — ART. 76 DIN LEGEA AVOCAȚILOR ȘI ART. 184 C. PENAL.

Potrivit art. 76 din legea avocaților, avocatul în exercițiul funcțiunii este asimilat cu funcționarul public în privința respectului ce i se datorește și a sancțiunii penale a oricărui ultragiu ce i s'ar aduce; ast-fel că este pasibil de penalitatea prevăzută de art. 184 c. pen. acela care va lovi chiar fără armă, și fără a rezulta rănire pe un avocat în exercițiul funcțiunii sale sau în localul instanțelor judecătorești.

No. 139. — Respins ca nefundate apelurile făcute de Const. N. Vasiliu Bolnavu, S. Rosental și D-l Prim-Procuror al Trib. Ilfov. în potriva Cărții de judecată cu No. 4246/923 a d-lui Judecător al Ocolului IV București.

S'au ascultat d-nii avocați Radu Roseti, I. Vlădescu, P. Ionițescu și Aurel Ilescu printru inculpatul apelant Const N. Vasiliu Bolnavu și Al. Oitulescu, P. Missir, N. Polizu-Mieșunești și Marin-scu pentru reclamantul S. Rosental.

Din partea Baroului de Ilfov constituit parte civilă a pus concluzii d-l Decan I. Micescu.

Fotoliul Ministerului Public ocupat de d-l Procuror A. Gorșos care a pus concluzii pentru admiterea apelului reclamantului.

Tribunalul,

Asupra apelurilor de față făcute de d-l prim-procuror Trib. Ilfov, de Baroul avocaților jud. Ilfov, prin reprezentantul său, de reclamantul S. Rosental și de inculpatul Const. N. Vasiliu-Bolnavu, contra cărții de judecată penală No. 4246 din 1923 a Judecătoriei Ocol. IV Urban București, prin care Const. N. Vasiliu-Bolnavu este condamnat la 15.000 lei amendă corecțională și la câte un leu despăgubire civilă față de reclamant și Baroul de Ilfov pentru delictul prevăzut și pedepsit de art. 76 din legea avocaților combinat cu 184 și 66 cod. penal.

Având în vedere actele dela dosar și susținerile d-lui prim-procuror și ale părților în instanță.

Considerând că din toate acestea se stabilește în fapt următoarele :

Inculpatul Const. N. Vasiliu-Bolnavu având în ziua de 24 Maiu 1923 un proces cu societatea „Speranța”, dinaintea Curții de Apel din București S. I. proces

care urma să se amâne din oficiu din cauza orelor înaintate, avocații săi au cerut un termen de urgență foarte scurt, cerere la care s'au opus avocații societății „Speranța” printre care și d-l S. Rosental, iar după discuțiunile urmate asupra naturii afaçerei, Curtea din oficiu, părțile necăzând de acord, a fixat termenul de 25 Iunie 1923. La ieșirea din sala de ședință a Curții, inculpatul C. N. Vasiliu a dat d-lui S. Rosental o lovitură de pumn în nas, fapt care a motivat punerea sa sub urmărire și condamnarea pentru delictul de ultraj conform textelor de lege mai sus arătate.

Având în vedere că astfel stând faptele, Parchetul și părțile civile înaintea Trib. au cerut admiterea apelurilor lor, și agravarea pedepsei dată de prima instanță inculpatului, susținând în sarcina lui și circumstanța agravantă a premeditării delictului ce a comis, pe când apărarea a căutat să dovedească că premeditare n'a exstat, cerând admiterea apelului lui C. N. Vasiliu și reducerea pedepsei pentru motivul că gestul său ar avea scuza atenuantă a provocării din partea lui Rosental, constând din cuvinte și gesturi ofensătoare la adresa inculpatului atât în ședință cât și în afară de ședință, în sală.

Având în vedere că din instrucția urmată în cauză rezultă că, încă cu câteva zile mai înainte de 24 Maiu 1923, avusese loc convorbiri între avocații părților din proces relativ la amânarea lui, fără însă să se ajungă la o înțelegere.

Că, în mod firesc o oarecare încordare să produsese între părțile litigante, și dat fiind pe de o parte lunga așteptare până la orele 7 seara în speranță că poate vor izbuti să se judece, speranță curmată prin desiluzia amânării procesului pentru orele înaintate, iar pe de altă parte, lupta dintre avocați pentru obținerea termenului cu care ocazie s'au schimbat unele aprecieri asupra procesului și împlicinațiilor, au făcut ca amânarea procesului să se facă într'o atmosferă de enervare explicabilă, care a putut la un moment dat să facă pe inculpat să creadă că ar fi fost ofensat de cineva și că acesta ar fi reclamantul S. Rosental.

Că, din depozițiile contradictorii ale martorilor, tot atât de respectabili și deoparte și de cealaltă, Tribunalul nu-și poate forma convingerea că vre-un cuvânt jignitor ar fi fost adresat de reclamant la adresa inculpatului și nici că atitudinea acestuia ar fi fost de natură să ofenseze pe inculpat, când desigur că atât avocații acestuia ar fi intervenit cerând chemarea reclamantului la ordine, cât și Curtea ar fi reprimat un asemenea gest, lucruri care nu s'au petrecut.

Că, de altfel cuvântul „bogătaş” care a putut face pe inculpat să creadă în intențiunea de a fi ofensat, din declarația categorică a martorului avocat N. Papadat, se constată că a fost rostit de către acesta, iar nu de reclamantul S. Rosental.

Că, din toate acestea dacă provocarea invocată de inculpat nu se poate stabili în sarcina reclamantului, totuși o nemulțumire de natură a irita susceptibilitatea inculpatului a putut avea loc, din toate împrejurările arătate mai sus scușând întrucâtva gestul pe care mai târziu inculpatul l-a făcut, retrăgându-l.

Având în vedere că inculpatul a susținut că la ieșirea din sală a d-lui S. Rosental, împreună cu martorul avocat N. Papadat, reclamantul ar fi făcut un gest, după unli martori, i-ar fi dat cu tifla inculpa-

tului, după alții, chiar și inculpatul susține această versiune, — un gest larg, voind a ofensa sau chiar a lovi pe Const. N. Vasiliu, ceea ce a motivat lovirea d-lui Rosental de către inculpat.

Având în vedere că din depozițiile martorilor cari au asistat la această scenă, nu se poate stabili în mod precis ce s'a întâmplat, lucru de altfel explicabil, căci pe sală era aproape întuneric, astfel că unii martori afirmă că gestul d-lui Rosental ar fi existat, alții spun că inculpatul a putut lua drept un gest ofensător sau amenințător al d-lui Rosental faptul că acesta vroia să-și puie pălăria pe cap, versiunea ultimă care devine cea mai verosimilă, căci ar fi greu de imaginat că un avocat cu situațiunea reclamantului să facă gesturi ignobile ca cele ce i se pun în sarcină.

Că, deci, dacă după impresia iritantă din ședință inculpatul interpretând în mod greșit gestul d-lui Rosental, a putut socoti toate aceste împrejurări ca o provocare, care în fapt nu se dovedește a fi existat, totuși nu este mai puțin adevărat să starea sufletească a inculpatului căreia ele au dat naștere, micșorează vina acestuia de a fi lovit pe reclamant, constituind o circumstanță atenuantă de natură a reduce pedeapsa ce ar trebui să i-se aplice.

Având în vedere că apelanții părți civile au căutat să stabilească că inculpatul a premeditat faptul cerând pentru acest motiv o pedeapsă mai severă de cât aceea ce i s'a dat de prima instanță.

Având în vedere că dacă de către martorii Kindler și Sacerdotti s'a afirmat, că ar fi auzit pe inculpat în ședință proferând amenințări la adresa reclamantului, totuși aceste depozițiuni sunt categoric desmințite atât prin declarația martorei avocat Sachelarie, care a arătat că a stat tot timpul în ședință lângă inculpat și că nu este exact că ar fi pronunțat asemenea cuvinte, cât și de martorul Bogza care a afirmat că el a fost acela care a mai reținut pe inculpat pe sală, aceasta din urmă voind să plece imediat acasă.

Că, din toate cele expuse mai sus se constată că inculpatul Const. N. Vasiliu-Bolnavu s'a făcut culpabil de delictul de ultraj prin lovire adusă avocatului S. Rosental în sala Curții de Apel, din București, fapt prevăzut și pedepsit de art. 76 din legea avocaților, combinat cu art. 184 cod. penal.

Apreciind asupra pedepsei aplicată de prima instanță, pe care găsim-o bine chibzuită, Tribunalul o menține în totul, asemenea și despăgubirile civile acordate.

Că astfel fiind, apelurile de față se privesc ca nefundate și urmează a fi respinse ca atare. Pentru aceste motive, respinge ca nefundate apelurile.

Semnați : *L. Davidoglu, I. Petrescu*

Justiția și-a spus ultimul cuvânt, prin sentința de mai sus, asupra unui delict de ultraj, delict care prin natura sa prezintă în totdeauna un caracter de excepțională gravitate — a cărui gravitate, în speță, era și mai accentuată, fiind date circumstanțele în cari delictul s'a produs și situația socială a persoanelor în joc.

Și acest cuvânt, al justiției, se poate traduce prin următoarea formulă :

Când un împricinat, în lipsa oricărei provocări din partea avocatului, dar enervat de desiluzia ce-i produce o amânare a pricinii, la care se adaugă o greșală a sa gravă de a confunda un gest natural al avocatului, — acela de a-și pune pălăria pe cap, — cu un gest de amenințare —, când un împricinat în asemenea condițiuni lovește cu pumnul în față pe un avocat, acest împricinat poate totuși beneficia de circumstanțe ușurătoare până în așa măsură, în cât pedeapsa de care el se face pasibil să poată fi chiar numai aceea a unei simple amenzi (quantumul puțin imporă).

Și dacă nu pierdem din vedere că, fiind dată asimilarea ce se face prin noua lege a avocaților între aceștia și magistrați, în materie de ultraj, aceeași formulă se poate aplica și în cazul unui magistrat ultragiât, ne putem imediat da seama, ce frumoase perspective se deschid pentru prestigiul justiției, prestigiu ai cărui exponenți sunt magistrații și avocații.

Evident... *res judicata pro veritate habetur...* și nu noi, care urmărim necontentit la bară respectul principiilor de drept, vom păcătui prin ineleganța, de a pune din nou în discuție, pe calea criticei, însăși speța.

Nu vom insista prin urmare asupra regretabilei tăceri a tribunalului, pe chestiunea gravei atingeri aduse prestigiului corpului avocaților, prin gestul brutal al inculpatului — chestiune dedusă în mod principal instanței, prin prezența ca parte civilă în proces a Baroului de Ilfov, reprezentat de însuși Decanul Corpului; nu vom insista nici asupra surprinzătoarei omisiuni a tribunalului, de a nu se pronunța asupra antecedentelor inculpatului, antecedente deduse judecății prin două hotărâri definitive de condamnare a inculpatului pentru loviri cari au produs incapacitate de lucru, și o cerere de urmărire în curs de cercelare, tot pentru loviri; nu vom insista în fine nici asupra inexplicabilei omisiuni a tribunalului de a discuta sau măcar menționa, atunci când înlătură agravanta premeditărei, mărunta hotărâtoare a unui eminent confrate, d-l Em. Pantazi...

Dar dacă, cu toate aceste omisiuni, ar părea ireverențios a mai discuta speța, rămâne însă, credem, larg deschis câmpul criticei, pentru examenul din punct de vedere principal și general, a soluțiunei date de tribunal, — și în deosebi din următoarele două puncte de vedere :

Cum se prezintă această soluție, în raport cu ceea ce s'a judecat până în prezent, aiurea și la noi, în cazuri similare ?

Cari sunt consecințele de ordin profesional și social ce se pot întrevădea, ca decurgând din această soluție ? Dar aceasta într'un viitor articol.

N. Polizu-Micșunestii.

TRIBUNALUL ILFOV S. II Com.

Audiența dela 27 Noembrie 1923

Președenția D-lui I. Dobrescu, judecător

Abi Ornstein cu Soc. Anonimă Progresul Agricol și alți.

GAJ.—CLAUZĂ CARE AR AUTORIZA ÎNSTĂINAREA LUI.—NULITATE.—ELEMENTUL ESENȚIAL AL CONTRACTULUI DE GAJ.—ORDINE PUBLICĂ.—ART. 5 C. CIVIL ȘI 448 O. COM.
 CONVENȚIUNI.—FORMA ȘI CUPRINSUL LOR.—LOCUS REGITACTUM.—CLAUZE CONTRA ORDINEI PUBLICE.—NULITATE.—ART. 2 C. CIVIL.

1. Dispozițiunile art. 488 c. com. potrivit cărora este nulă ori ce clauză care ar autoriza pe creditor a-și apropia gajul, ori a dispune de dânsul fără paza formelor statornicite de codul comercial, sunt dispozițiuni de ordine publică de oarece se referă la un element esențial pentru existența gajului și în consecință în virtutea art. 5 c. civil, nu se poate deroga în nici un chip de la aceste dispozițiuni.

2. Cu toate că în virtutea principiului «locus regit actum», convențiunile încheiate și prezentate de părți în instanță trebuie să-și primească efectele lor așa cum s'a convenit de părți, dacă s'a respectat legea locului unde au fost încheiate, totuși acele convențiuni nu mai pot produce nici un efect dacă clauzele lor conțin dispozițiuni cari calcă legile de ordine publică ale țării unde se cere executarea lor.

No. 1004.—Respinsă ca nefundată contestația făcută de Abi Ornstein în proces cu Societatea anonimă în lichidare Progresul Agricol și alții,

S'au ascultat d-nii avocați S. Speer și I. Birnberg pentru contestator și d-nii avocați Manolescu și Dioghenide pentru intimată.

Tribunalul,

Asupra contestațiunei introduse prin petiția înreg. la No. 7884 din 1922 și No. 8990 bis din 1922 de către contestatorul Abi Ornstein, în contra procesului-verbal de sechestrul făcut în ziua de 26 Iunie 1922.

Având în vedere concluziile orale și scrise ale părților, precum și actele din dosar.

Considerând că, în fapt se constată, că la data de 3 Aprilie 1922 s'a încheiat la Berlin o convențiune între Johann Röser, procuratorul general al Soc. Agricole din Timișoara, J. W. Hommel din Viena, atât personal, cât și ca reprezentant al Soc. Deutsche Kraftpflug din Berlin, J. V. Kachlik din Berlin, proprietarul casei de expediție cu acelaș nume și Kurt Igel din Berlin, reprezentantul Băncii Seidell & Co.

Că, toți aceștia în calitățile de mai sus au declarat, că la Viena în lagărul din Stockerau, aparținând lui W. Hommel, se află depozitate 40 pluguri, care fac obiectul contestațiunei de față, proprietatea Soc. Anon. Agricola din Timișoara,

Că, pentru punerea în funcțiune, depozitare și alte spese, J. W. Hommel a cheltuit 2.000.000 mărci germane și că se obligă să ție mărfurile la dispoziția Soc. Agricola, să le predea încărcate la Viena sau Stokerau expeditorului J. W. Kachlik, după ce a primit 2.000.000 mărci germane; că Banca Seidell & Co. a pus la dispoziția expeditorului J. W. Kachlik un cek în alb al Băncii Imperiale Germane în valoare de 2.000.000 mărci, bani ce se vor plăti lui J. W. Hommel, îndată ce acesta îi va fi predat plugurile, lucru ce s'a și făcut.

Că, pentru toate aceste operațiuni Soc. Anon. Agricola din Timișoara, proprietara plugurilor, va plăti Băncii creditoare 2.400.000 mărci germane în localul acesteia din Berlin, la trei săptămâni după sosirea plugurilor, sau cel mai târziu la 30 Iunie 1922.

Că, pentru aceste obligațiuni Soc. Agricola din Timișoara transmite creditoarei sale Băncii Seidel & Co. așa numitul în codul german, „dreptul de proprietate pentru garanție” asupra celor 40 pluguri, și numita Bancă va rămâne proprietara mărfurilor, până la plata sumei de mai sus, putând în caz de neplată la termen, să înstrăineze prin bună învoială mărfurile în contul Soc. Agricola din Timișoara, acoperindu-se mai întâu toate cheltueile Băncii, în urmă cele provenite din transport.

Că, tot pentru garantarea acestei obligațiuni, se dădea Băncii Seidel & Co. și două polițe în valoare de 5.000.000 lei, emise de către Soc. Progresul Agricol și girate de către Soc. Agricola din Timișoara, exigibile în cazul neplății celor 2.400.000 mărci germane la 30 Iunie 1922 și expeditorul J. W. Kachlik mai garantează personal față de Bancă, plata trecând cu toate privilegiile sale de expeditor după achitarea completă a Băncii Seidel & Co.

Că, prin convenția dela 7 August 1922, Banca Seidel & Co. cedează expeditorului J. W. Kachlik toate drepturile sale din contractul arătat mai sus, din 3 Aprilie 1922, fără a se mai arăta prețul ceziunei, ci numai declarându-se, că Banca a primit dela J. W. Kachlik alte garanții pentru creanța cedată; iar expeditorul Kachlik a cedat, la rândul său aceste drepturi contestatorului Abi Ornstein în aceeași zi, la 7 August 1922.

Considerând că, Soc. în lichidare din București, Progresul Agricol prin lichidatorii săi, Banca Marmorosch, Blank & Co. și Banca Românească, a făcut acțiune în contra Soc. Agricola din Timișoara și Soc. Anon. Deutsche Kraftpflug din Berlin, pentru ca aceste din urmă să fie obligate să-și respecte angajamentele luate și adică să preia activul și pasivul Soc. Progresul Agricol în condițiunile ofertei din 10 Ianuarie 1922 și în baza acesteia acțiunii, a cerut și obținut sechestrul asigurător pe averea părților și adică cele 40 pluguri, în contra cărora se face contestația de față:

Având în vedere că, la 24 Iunie 1922, data sechestrului asigurător, cele 40 pluguri erau proprietatea Soc. anon. Agricola din Timișoara, pe baza convențiunei încheiate la Berlin la 3 Aprilie 1922, și care să fie făcută Băncii Seidel & Co. de către proprietari, cel mai târziu la 30 Iunie 1922.

Considerând că, dacă ar fi să primim cu efecte obligatorii convențiunea din 3 Aprilie 1922, trebuie să constatăm din însuși conținutul ei, că Soc. Agricola din

Timișoara, este proprietărea celor 40 pluguri a căror preț desigur că a fost plătit vânzătorului Soc. Deutsche Kraftpflug din Berlin, căci cele 2.400.000 mărci spese, făcute de Soc. vânzătoare; b) iar 400.000 mărci germane reprezintă: a) 2.090.000 mărci germane cheltuite pentru punere în funcțiune, depozitare și alte germane reprezintă beneficiul Băncii Seidel până la 30 Iunie 1922, care a plătit lei 2.000.000 mărci germane datorate.

Considerând că, mai înainte de a examina această instituțiune a transmiterii proprietății pentru garantarea, pe care o face debitorul față de creditorul său, trebuie să constatăm că Banca Seidel, care plătea cele 2.000.000 mărci germane spese, avea în patrimoniul său, după condițiunile actului, pe lângă proprietatea exclusivă a mărfurilor (cele 40 pluguri), și cambii în valoare de 5.000.000 lei precum și dreptul de a vinde la scadență (30 Iunie 1922) plugurile pentru acoperirea sa cu privilegiu înaintea cărăușului (vezi actul a, b, c).

Considerând că, în dreptul german se prevede, că pentru siguranța unei creanțe personale a creditorului în contra debitorului, se trece asupra celui dintâiu un obiect din averea celui de al doilea, cu intențiunea serioasă de a înstrăina proprietatea (Sicherungsübereignung), (vezi Staub, comentariu asupra codului comercial german de la dosar).

Că, însă, pentru existența acestui contract, se cere în primul rând consimțământul clar și lămurit de a se transmite și dobândi proprietatea, iar nu „ca afacerea să fie contractată în forma unei transmitimi de proprietate pentru asigurare, însă în realitate să fie o gajare sau o persoană să fi dat mijloacele, adică bani pentru a dobândi un lucru, cum este în speță, în care caz proprietatea nu a trecut la creditor.

Considerând că, din cuprinsul convențiunii din 3 Aprilie 1922 se vede, că proprietatea a rămas Soc. Agricola din Timișoara, căci mai întâiu așa se spune la paragraful I din contract; dar în afară de aceasta, în momentul, în care se vorbește de transmiterea drepturilor de proprietate Băncii Seidel & Co. (alinatul a) se vorbește imediat în aliniatul următor de obligațiunea Băncii Seidel & Co. de a expedia și a elibera aceste mărfuri Soc. Agricola, imediat și înainte de plata sumei datorată (vezi paragr. II) și deci pe lângă lipsa consimțământului se vede și lipsa de predarea obiectelor de mâna creditorului.

Considerând că, în afară de acestea, Banca Seidel mărturisește singură, că devenia proprietară asupra mărfurilor, numai că din prețul obținut prin vânzare să se acopere de suma plătită, cheltuieli și pierderi ad-sale, și ale cărăușului; că, pe lângă aceasta, Banca Seidel era creditore și pe baza a două polițe de 5.000.000 lei, și că avea un privilegiu, care trecea înaintea tuturor celorlalți creditori (vezi al. c).

Având în vedere că, acest lucru reiese cu suficiență din scrisoarea cu data de 22 Iunie 1922, semnată de firma Seidel & Co. (piesa No. 18), în care Banca declară singură, că, „interzice vânzarea din mână liberă

a plugurilor cu motor” și că acest lucru l'a comunicat și lui J. W. Kachlik, tocmai aceleia, căruia la 7 August 1922, i-a vândut drepturile sale prin bună învoială.

Considerând că, din toate aceste împrejurări rezultă cu suficiență, că o transmitere de proprietate nu s'a operat, ci această formulă a fost inventată numai, că se făcea un contract de împrumut cu gaj, adică plugurile nu se aflau în posesia creditorului pentru ca gajul să fie valabil.

Considerând că, în afară de lipsa de posesiune a gajului, fiind vorba neapărat de contract de gaj, clauza prin care s'a dispus, cum este în speță, că creditorul poate să-și apropie gajul, sau să dispună de el fără formele vânzării publice este nulă, și după dreptul german se anulează convențiunea cu privire la această dispozițiune și deci plugurile nu au eșit un moment din patrimoniul Soc. Agricola din Timișoara.

Considerând că, fie că ar fi vorba de transmitere de proprietate pentru garantare, fie că în dreptul german nu s'ar cere posesiunea lucrului gajat sau ar fi valabilă înstrăinarea apropierea gajului; totuși aceste dispozițiuni din dreptul german ar fi contrarii art. 480—489 inclusiv, din codul de comerț român.

Considerând că, dispozițiunea art. 480—489 c. com. și în special dispozițiunile din art. 488 c. com. cu privire la apropierea gajului sau dreptul de a dispune de dânsul, sunt dispozițiuni de ordine publice, căci se referă la un element esențial pentru existența gajului și în virtutea art. 5 din c. civ. nu le poate deroga în nici un chip de cele cuprinse în art. 488 c. com.

Având în vedere că, atât sechestrul cât și contestația de față se face în România, și în fața unui tribunal român, ele urmează deci să fie judecate după legile române, iar convențiunile încheiate și prezentate de părți în instanță, trebuie să-și primească efectele lor așa cum s'a convenit de părți, ori unde ar fi încheiate, dacă s'a respectat legea, „loqus regit actum“, afară numai dacă clauzele lor conțin dispozițiuni, cari calcă legile de ordine publică, sau atinge bunele moravuri și în acest caz nu se vor putea executa.

Că, astfel fiind, contestația de față devine nefundată.

Pentru aceste motive, respinge ca nefundată contestația.

Semnați: *I. Dobrescu, I. Răsnovanu.*

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a-i trimite costul abonamentului rămas neachitat.